

**OPINIA**  
**KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

z dnia 9 listopada 2022 r.

**w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o notariacie oraz niektórych innych ustaw.**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy – Prawo o notariacie oraz niektórych innych ustaw [druk sejmowy nr 2701], przekazanym w dniu 21 października 2022 r. do zaopiniowania przy piśmie Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu [znak: SPS-WP.020.279.4.2022], przedmiotowy projekt, opiniuje negatywnie z uwagami.

**I. Opinia w sprawie rozporządzeń dotyczących dokonywania wpisów w księdze wieczystej przez notariuszy.**

Sam model zmian zakładający powierzenie notariuszom możliwości dokonywania wpisów dotyczących wniosków o założenie księgi wieczystej w wyniku wyodrębnienia lokalu oraz wpis hipoteki, należy uznać za niesłuszny i nieefektywny z punktu widzenia postulatów odciążenia sądów wieczystoksięgowych i skrócenia czasu na dokonanie czynności w postępowaniu wieczystoksięgowym. Pożądane efekty skrócenia czasu postępowań wieczystoksięgowych mogą być bowiem osiągnięte już przy wykorzystaniu obecnie istniejących rozwiązań prawnych. Poniżej przedstawiono argumenty przemawiające przeciwko planowanemu modelowi zmian.

**1. pozbawienie Skarbu Państwa wpływu z opłat sądowych.**

Obecnie wnioski o założenie księgi wieczystej w wyniku wyodrębnienia lokalu oraz często im towarzyszące żądania wpisu hipoteki stanowią znaczną część wpływu wieczystoksięgowego zwłaszcza w dużych ośrodkach miejskich, gdzie od lat widoczny jest stały wzrost nowych inwestycji budowlanych. Opłaty sądowe uiszczane od takich wniosków stanowią istotną część przychodu Skarbu Państwa uzyskiwanego z Wydziałów Ksiąg

Wieczystych. Jeden taki wniosek to wpływ do budżetu od 300 do 725 zł, w zależności od ilości żądań wpisu (np. dodatkowo wpisy hipoteki, czy służebności) Dokonywanie wpisów przez notariuszy będzie się z pewnością wiązało z przejściem opłat sądowych za takiej wpisy przez notariuszy, kosztem zmniejszenia opłat sądowych wpływających do sądów. Będzie to więc oznaczało pozbawienie Skarb Państwa znacznej części przychodów z tego tytułu.

## **2. ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów wysyłki zawiadomień o wpisie opłaconym u notariusza.**

Projektowane zmiany są jednak niekonsekwentne, gdyż za przyznaniem notariuszom prawa do dokonywania wpisów i zapewne pobieraniem za to opłat sądowych (a być może dodatkowej taksy notarialnej), nie idzie nałożenie obowiązków i zadań związanych z dalszą obsługą postępowania o wpis. Należy bowiem zauważyć, że projektowana możliwość rozpoznania przez notariusza, opłaconego u notariuszy wniosku o wpis, będzie się wiązała z przesłaniem do sądu dokumentów i koniecznością ich „obróbki” przez sąd, a nie przez notariusza. Będzie zachodziła konieczność dołączania dokumentów do akt księgi, wysyłania do uczestników zawiadomień o dokonanych wpisie (oczywiście poniesienia kosztów wysyłki przez sąd) dołączenia potwierdzeń obioru do akt i oczywiście magazynowania akt ksiąg wieczystych (co jest związane z rosnącymi kosztami powierzchni archiwalnej).

Tak więc projektowana zmiana, oprócz pozbawienia Skarb Państwa w dużej części przychodów wiązałaby się z obciążeniem Skarbu Państwa kosztami wysyłki zawiadomień o wpisie, które mają być wykonywane przez sądy.

Powstałaby sytuacja, w której opłaty sądowe wzbogacają notariuszy, a koszty obciążają Skarb Państwa.

Nadto pozostawienie sądom samej wysyłki zawiadomień o wpisach dokonanych przez notariuszy spowoduje zwiększenie obciążenia urzędników sądowych i kolejne trudności organizacyjne, które na pewno nie przysłużą się przyspieszeniu postępowań wieczystoksięgowych. Powstałoby więc rozwiązanie opierające się na tym, że dokonywanie wpisów zostałyby wyprowadzone z sądów na zewnątrz (do notariuszy, z wszelkimi korzyściami z tego płynącymi, a sądy stałyby się swego rodzaju zapleczem administracyjnym zajmującym się obsługą notariuszy (z wszelkimi kosztami z tym związanymi).

Nie można będąc przy kwestii dochodów Skarbu Państwa, nie wskazać kolejnego argumentu przemawiającego przeciwko proponowanemu rozwiązaniu, a mianowicie takiego,

że cały system wpisów w księdze wieczystej prowadzonej w systemie teleinformatycznym został wprowadzony, sfinansowany i jest utrzymywany przez Skarb Państwa. Niezasadne jest więc oddawanie go do użytku podmiotów zewnętrznych, które nie czyniły na niego nakładów (a zapewne nie będą go utrzymywać także w przyszłości), a miałyby czerpać z jego funkcjonowania bezpośrednio finansowe korzyści.

### **3. sędzia we własnej sprawie.**

Zgodnie z art. 626<sup>8</sup> § 6 k.p.c. w postępowaniu wieczystoksięgowym wpis w księdze wieczystej jest orzeczeniem. Przyznanie notariuszom możliwości orzekania o wpisach w księgach wieczystych na podstawie umów, które sami sporządzili zdaje się być zaprzeczeniem zasady *nemo iudex in causa sua* (nikt nie może być sędzią we własnej sprawie). Projektowany model orzekania przez notariuszy tylko na podstawie danych zawartych w elektronicznej księdze wieczystej pozbawiłby możliwości kontroli czynności notarialnych, które stanowią podstawę wpisu. Obecnie sąd wieczystoksięgowy rozpoznając wniosek o wpis orzeka na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku oraz treści księgi wieczystej (zwłaszcza dokumentów stanowiących akta księgi wieczystej). Nie każdy wniosek złożony przez notariusza kończy się orzeczeniem o wpisie. Część w takich wniosków kończy się wydaniem orzeczeń innych niż wpis (np. oddaleń, odrzuceń). Orzeczenia te dotyczą wniosków, których pomimo praktyki wzywania o braki, „nie dało się uratować”, a które zostały złożone przez podmioty profesjonalne jakimi są notariusze. Należy zaznaczyć, że nieuwzględnienie wniosków złożonych przez notariuszy wynika nie tylko z braku dołączenia odpowiednich dokumentów, ale często także z innych powodów np. bezskuteczności, wadliwości samych czynności notarialnych.

### **4. założenie księgi wieczystej w wyniku wyodrębnienia lokalu stanowi orzeczenie merytoryczne, charakteryzujące się bardzo rozbudowanym wpisem.**

Zgodnie z art. 626<sup>8</sup> § 8 i 10 k.p.c. wpis w księdze wieczystej uważa się za dokonany z chwilą jego zapisania w centralnej bazie danych ksiąg wieczystych. Założenie księgi wieczystej następuje z chwilą dokonania pierwszego wpisu. Podkreślenia wymaga, iż założenie nowej księgi wieczystej w wyniku wyodrębnienia lokalu wraz z odpowiednimi wpisami w księdze macierzystej w Systemie Obsługi Wydziałów Ksiąg Wieczystych – SOWKW obsługującym wydziały wieczystoksięgowe, stanowi bardzo skomplikowany wpis (bardzo

rozbudowany, przeważnie we wszystkich działach księgi wieczystej), od którego zależy byt nieruchomości lokalowej i hipoteki (wpis konstytutywny). Założenie nowej księgi wieczystej w wyniku wyodrębnienia lokalu, czy wpis hipoteki jest orzeczeniem merytorycznym, co do istoty sprawy, rozstrzygającym o materialnoprawnej istocie sprawy. Błędy w tym zakresie mogą podważyć bezpieczeństwo obrotu nieruchomościami, na straży której stoi rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych.

**5. obecne regulacje już pozwalają na przyśpieszenie rozpoznania wniosku np. rozszerzenie katalogu spraw pilnych, dyżur hipoteczny, nie jest do tego konieczna nowa regulacja.**

Za całkowicie chybiony należy potraktować postulat, iż omawiany projekt przyśpieszy postępowanie o wpis, zwłaszcza założenie księgi wieczystej dla lokalu mieszkalnego, czy wpis hipoteki umownej na rzecz banku. Już obecnie istnieją regulacje, które pozwalają przyśpieszyć rozpoznanie wniosków danej kategorii i są one stosowane w praktyce Wydziałów Ksiąg Wieczystych. Zgodnie z najnowszą zmianą *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych* w § 2 pkt 5 dodano do katalogu spraw pilnych sprawy o wpisanie hipoteki umownej do księgi wieczystej oraz sprawy o wpis do księgi wieczystej lub sprawy o założenie księgi wieczystej, jeżeli ich rozpoznanie jest niezbędne do rozpoznania wniosku o wpisanie hipoteki umownej do księgi wieczystej. Również zgodnie z § 79 pkt 3 tego *rozporządzenia*, w szczególnie uzasadnionych przypadkach przewodniczący wydziału może zarządzić rozpoznanie sprawy lub spraw poszczególnych kategorii poza kolejnością wpływu do danego referatu. Są sądy, w których od lat na tej podstawie funkcjonuje tzw. dyżur hipoteczny, na który kierowane są wnioski z żądaniami wpisu hipoteki bankowej. Wówczas czas oczekiwania na rozpoznanie takiego wniosku wynosi do 14 dni – oczywiście o ile nie ma przeszkód do dokonania wpisu (np. wcześniejsze wnioski do tej samej księgi wieczystej, które muszą być rozpoznawane zgodnie z kolejnością ich wpływu do danej księgi wieczystej).

Istnienie wskazanych powyżej przeszkód w dokonaniu wpisu powoduje, iż wniosek nie może być rozpoznany w takim przyspieszonym trybie przez sąd.

**Tym samym w przypadku, gdy wniosek nie może być rozpoznany szybko przez sąd, również nie będzie rozpoznany szybko przez notariusza (z powodu tych samych przeszkód). Jeżeli natomiast takich przeszkód nie ma, wniosek może być rozpoznany**

**w przyspieszonym trybie przez sąd, a więc nie ma racjonalnego uzasadnienia rozpoznawanie takich wniosków przez notariuszy.**

## **6. zaskarżanie i prostowanie wpisów notariuszy.**

Zupełnie odrębną sprawą jest kwestia zaskarżania orzeczeń jakimi są wpisy w przypadku, gdy dokonywaliby ich notariusze. Ocenie kodeks postępowania cywilnego zawiera katalog środków zaskarżenia, pozwalający m.in. na zaskarżanie orzeczeń będących wpisami dokonanych przez referendarzy a także dokonywanych przez sąd. Umożliwienie dokonywania wpisów notariuszom z pewnością wiązałoby się z koniecznością skonstruowania nowych środków zaskarżenia służących na wpisy dokonane przez notariuszy.

Nie jest nam znana również konstrukcja prawna wpisu dokonywanego przez notariusza, czym w istocie byłby ten wpis, skoro do tej pory wpis był orzeczeniem wydawanym przez sąd, ewentualnie przez referendarza sądowego, a po ewentualnej zmianie takie orzeczenie (?), miałby wydawać również notariusz. Wiąże się z tym również problem ewentualnego dokonywania sprostowania błędu wpisu dokonanego przez notariusza, kto miałby ich dokonywać i w jakim trybie, i czy nie nastąpiłoby przerzucenie tego jako kolejnego obciążenia na sąd.

Mając powyższe na uwadze, za nieuzasadnione i niecelowe należy uznać przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym notariuszom powierza się możliwość dokonywania wpisów w księgach wieczystych.

## **II. Opinia w sprawie rozporządzeń dotyczących wydawania nakazów zapłaty przez notariuszy.**

### **1. Notarialne nakazy zapłaty.**

Wprowadzenie regulacji prawnej umożliwiającej wydawanie nakazów zapłaty przez notariuszy, nazywanej w projekcie ustawy - o zmianie ustawy - Prawo o notariacie oraz niektórych innych ustaw Druk 2701 (dalej projekt ustawy) notarialnymi nakazami zapłaty budzi liczne wątpliwości.

## 2. Wydanie notarialnego nakazu zapłaty jako czynność orzecznicza.

Wydawanie notarialnych nakazów zapłaty przez notariuszy z uwagi na posłużenie się w tekście projektowanej ustawy pojęciami ocennymi i nieostrymi, a także z uwagi na otwarty katalog przesłanek negatywnych i pozytywnych do wydania notarialnych nakazów zapłaty, a przez to pozostawienie szerokiej dozy uznaniowości notariuszom przy podjęciu decyzji w przedmiocie wydania notarialnego nakazu zapłaty, nabiera cech charakterystycznych dla działań podmiotów wyposażonych w kompetencje orzecznicze.

W aspekcie nakreślonym powyżej, podkreślenia wymaga, że wedle przepisu art. 105a § 1 projektowanej ustawy notariusz wydaje notarialny nakaz zapłaty jeżeli roszczenie nie budzi wątpliwości. Kwestia czy roszczenie budzi wątpliwość ma zostać pozostawiona do indywidualnej oceny każdego notariusza rozpatrującego wniosek o wydanie notarialnego nakazu zapłaty *ad casum*. Wypracowanie jednolitych standardów w tej materii nie wydaje się być możliwe do osiągnięcia, mając w szczególności na uwadze fakt, że w praktyce orzeczniczej sądów powszechnych nie udało się osiągnąć takiego stanu przy interpretacji analogicznych pojęć ocennych (np. na gruncie przepisu art. 499 § 1 pkt 2 k.p.c.). Zważyć także należy, że wedle aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach dotyczących umów z konsumentem, organ orzeczniczy ma obowiązek z urzędu skontrolować umowę, czy nie zawiera ona klauzul abuzywnych. Interpretacja, czy dany zapis umowny, w szczególności przy nieustannie zmieniających się wzorcach umownych, pozostaje w sferze uznaniowości organu orzeczniczego i również w tej materii nie udało się wypracować jednolitych standardów w praktyce wymiaru sprawiedliwości.

Kontynuując wskazany powyżej wątek rozważań podkreślenia również wymaga, że zgodnie z ww. przepisem art. 105a § 1 projektowanej ustawy roszczenie powinno być udowodnione dołączonym do wniosku dokumentem, a w szczególności: 1) dokumentem urzędowym; 2) zaakceptowanym przez dłużnika rachunkiem; 3) wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu. Posłużenie się przez projektodawcę zwrotem „w szczególności” ponownie zakłada, że kwestia ta zostanie pozostawiona do uznania przez notariusza.

Na gruncie przepisu art. 105a § 1 projektowanej ustawy budzi wątpliwości możliwość oceny przez notariusza, czy roszczenie jest „udowodnione”. Kwestia czy dane roszczenie jest

udowodnione może podlegać ocenie tylko przez podmiot wyposażony w kompetencje orzecznicze.

Przyjęcie proponowanej ustawy, dającej bardzo daleko idące uprawnienia i sferę uznaniowości notariuszom, w szczególności ocenę czy roszczenie jest udowodnione, w istocie jest rozpoznawaniem sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 kodeksu postępowania cywilnego.

W świetle powyższego jawi się wniosek, że notariusze nie mogą mieć kompetencji do wydawania notarialnych nakazów zapłaty, gdyż nie są podmiotami wyposażonymi w kompetencje orzecznicze i nie mogą mieć takich kompetencji, gdyż w świetle aktualnego i projektowanego stanu prawnego nie są niezawisli jak sędziowie w swych decyzjach, ani niezależni jak referendarze sądowi. W tym aspekcie podkreślenia wymaga, że w myśl projektowanych rozwiązań normatywnych notariusze mają pobierać takse notarialną od stron za wydanie notarialnego nakazu zapłaty. Trudne wydaje się do pogodzenia, w szczególności w odbiorze społecznym, postulowanie obiektywności przy rozpatrywaniu czy roszczenie budzi wątpliwości i czy zostało udowodnione, w sytuacji, w której od pozytywnej oceny wniosku o wydanie notarialnego nakazu zapłaty zależeć będzie wynagrodzenie notariusza.

Wobec powyższego budzi wątpliwości, czy przyjęcie proponowanych rozwiązań normatywnych nie ogranicza konstytucyjnie gwarantowanego prawa do sądu.

### **3. Kwestia przywrócenie terminu.**

W myśl przepisu art. 105g § 9 projektowanej ustawy, jeżeli osoba zobowiązana nie złożyła w terminie sprzeciwu od notarialnego nakazu zapłaty bez swojej winy, notariusz na jej wniosek zdecyduje o restytucji terminu. Notariuszowi planuje się przyznać bardzo daleko idące kompetencje do swobodnej oceny, czy strona nie złożyła w terminie sprzeciwu notarialnego nakazu zapłaty bez swojej winy. Co więcej w myśl przepisu art. 105g § 11 projektowanej ustawy na odmowę restytucji terminu nie przysługuje zażalenie. Brak jakiegokolwiek kontroli takiej decyzji może powodować, że ocena czy sprzeciw nie został wniesiony bez winy nie będzie decyzją swobodną, a wręcz decyzją dowolną. Podkreślenia wymaga, że procedura cywilna przewiduje kontrolę odmowy przywrócenia terminu do złożenia środka zaskarżenia. Odesłanie do przepisu art. 83 § 2 ustawy prawo o notariacie w tym zakresie jest niejasne, gdyż nie wynika z niego wprost i dostatecznie jasno, czy odmowa przywrócenia terminu będzie podlegała kontroli sądowej w tym trybie.

### **4. Skutki fiskalne dla Skarbu Państwa.**

Wprowadzenie notarialnych nakazów zapłaty będzie rodziło bardzo daleko idące negatywne skutki fiskalne dla Skarbu Państwa, gdyż może spowodować to znaczne uszczuplenie przychodów z tytułu opłat od pozwów, w sprawach w których są wydawane nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym lub upominawczym.

#### **5. Kwestia merytorycznego przygotowania notariuszy do wydawania notarialnych nakazów zapłaty,**

Notariusze nie są przygotowani merytorycznie do wydawania notarialnych nakazów zapłaty, do oceny zasadności roszczenia (a zwłaszcza czy roszczenie budzi wątpliwości, czy jest udowodnione i jak należy interpretować zapisy umowne w świetle klauzul abuzywnych). Ocena zasadności roszczenia jest rodzajowo odmienna niż sporządzanie aktów notarialnych, w których co do zasady bada się czy istnieje zgodna wola stron do zawarcia umowy objętej aktem notarialnym i czy ta czynność prawna nie jest sprzeczna z prawem. W przypadku wprowadzenia przedmiotowej regulacji pojawiłaby się zapewne konieczność przeprowadzenia licznych szkoleń dla notariuszy, które obejmowałyby nie tylko kwestie materialnoprawne i procesowe, lecz również konieczną zmianę w metodyce pracy oraz modelu decyzyjnego przy stosowaniu prawa.

#### **6. Kwestia odciążenia sądów powszechnych.**

Nakłady na wprowadzenie nowej instytucji w postaci notarialnych nakazów zapłaty nie uzasadniają potencjalnego odciążenia sądów powszechnych. Podkreślenia wymaga, że w sprawach, w których miały zostać wydany notarialny nakaz zapłaty, mógłby zostać wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, do którego wydania mają kompetencje referendarze sądowi. Instytucja wydawania nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczym przez referendarzy jest instytucją sprawdzoną i sprawnie funkcjonującą. Referendarze sądowi wykazują bardzo dużą sprawność przy rozpatrywaniu pozwów, w których można wydać nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

#### **7. Kwestia nadania klauzuli wykonalności.**

W myśl projektowanej ustawy notarialny nakaz zapłaty będzie stanowił tytuł egzekucyjny, a po zaopatrzeniu go przez sąd w klauzulę wykonalności, będzie stanowił tytuł wykonawczy. Podkreślenia w tym aspekcie wymaga, że w aktualnym stanie prawnym postępowaniu klauzulowe jest formalne i nie pozwala na merytoryczną ocenę. Powoduje to sytuację, w której podstawą egzekucji będzie stanowił tytuł wykonawczy, którego roszczenie nigdy nie zostało merytorycznie skontrolowane. Zważyć należy, że w świetle orzecznictwa



TSUE Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w taki sposób, iż sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego, takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, które, choć nie przewidują w ramach postępowania w przedmiocie egzekucji wiarytelności zabezpieczonej hipoteką możliwości podniesienia zarzutów opartych na nieuczciwym charakterze stanowiącego podstawę tytułu egzekucyjnego warunku umownego, nie pozwalają również rozpatrującemu sprawę co do istoty sądowi właściwemu do dokonania oceny nieuczciwego charakteru takiego warunku na przyjęcie środków tymczasowych, a zwłaszcza na zawieszenie tego postępowania egzekucyjnego, podczas gdy zarządzenie takich środków jest konieczne do zapewnienia pełnej skuteczności jego ostatecznego rozstrzygnięcia. (Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2013 sprawa C-415/11 Mohamed Aziz przeciwko Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)).

Z powyżej przytoczonego uzasadnienia wyroku TSUE może płynąć wniosek, że w sprawach, w których jest możliwość egzekucji z nieruchomości konieczne jest zapewnienie merytorycznej oceny przez sąd czy umowa stanowiąca podstawę roszczenia, a dalej egzekucji nie zawiera warunków o nieuczciwym charakterze.

#### **8. Imperatywność notarialnego nakazu zapłaty.**

Nie można zgodzić się z tezą wyrażoną w uzasadnieniu projektu ustawy, że „To od woli obu stron będzie zależało, czy notarialny nakaz zapłaty stanie się tytułem egzekucyjnym, a po nadaniu przez sąd klauzuli wykonalności – tytułem wykonawczym umożliwiającym wszczęcie postępowania egzekucyjnego” s. 8 projektu do ustawy. Z kontekstu uzasadnienia projektu ustawy wynika, że kwestia ta jest powiązana z dobrowolnością wniesienia środka zaskarżenia oraz niskimi wymaganiami formalnymi do wniesienia środka zaskarżenia. Przyjmując powyższe rozumowanie, można twierdzić, że to od woli obu stron zależy czy nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym lub wyrok zaoczny, czy też nawet wyrok sądu I instancji stanie się tytułem egzekucyjnym, bo w każdym z tych przypadków to strony mają prawo wyboru czy zaskarżą przedmiotowe orzeczenie.

#### **9. Odbiór społeczny.**

Uwzględniając świadomość prawną społeczeństwa wydaje się, że duża grupa adresatów otrzymując notarialny nakaz zapłaty będzie przeświadczona, że to niezależny i niezawisły organ orzeczniczy zbadał zasadność roszczenia. W opinii publicznej może również dojść do przeświadczenia, iż skoro został wydany notarialny nakaz zapłaty to roszczenie jest zasadne.

Natomiast osoby, które mają świadomość prawną obejmującą sytuację ustrojową notariuszy mogą nie mieć zaufania co do notarialnych nakazów zapłaty z uwagi na bezpośrednie powiązanie uwzględnienia roszczenia przez notariusza z otrzymaniem przez niego wynagrodzenia.

### **III. Opinia w sprawie proponowanych zmian w obszarze nadzoru.**

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa niepokojącym może się wydawać stworzenie kompetencji nadzorczych uprawniających jeden podmiot zarówno do postawienia zarzutów jak i dokonania zawieszenia notariusza w czynnościach zawodowych.

Rada pragnie zauważyć, że dodatkowy mechanizm fakultatywnego zawieszenia notariusza przez Ministra Sprawiedliwości może okazać się zbędnym i kosztownym, z uwagi na ryzyko kierowania do Skarbu Państwa roszczeń z tytułu niezgodnego z prawem zawieszenia. W tym proponowanym obszarze normatywnym zasadnym jest dookreślenie w jakich okolicznościach zawieszenie może być uzasadnione.